

způsobem zjišťuje. Ostatně obhajoba ta by obžalovaného nemohla vyvinuti, jelikož není než nepřipustným dovoláním se omylu o trestním právu (§ 3 tr. zák.). Stížnost jest konečně též na omylu, tvrdíc, že jde jen o přestupek důchodkový. Jak podle Šu 3 zákona ze dne 14. prosince 1923, čís. 7 Sb. z. a n. z roku 1924, tak podle Šu 26 cit. vlád. nař. trestají se přestupky tohoto nařízení jen tehdy trestem tam uvedeným, není-li čin dle jiných trestních norem přísněji trestným. Ostatně též § 237 důch. tr. zák. zvláště poukazuje na soudní trestnost podle všeob. trestního zákonníka, jde-li o podloudnictví pomocí padělaných neb podvržených listin. Právem tedy nalézací soud, zjistiv veškeré náležitosti skutkové povahy po stránce objektivní a subjektivní, podřadil čin obžalovaného pod ustanovení §§ 8, 197, 199 d) tr. zák. Tím vyvrácena jest též námitka stížnosti s hlediska zmatku čís. 10 Šu 281 tr. ř. uplatňovaná, že tu jde pro nedostatek úmyslu, státu způsobi škodu, nanejvýš o přestupek podle § 320 písm. f) tr. zák., nehledě ani k tomu, že zmatek ten po zákonu roveden není, jelikož nevychází ze skutkového zjištění rozsudku po stránce subjektivní.

Čís. 1868.

Maření exekuce (zákon ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.).

»Věřitelem« (§ 1 zákona) jest, komu přísluší proti jiné osobě pohledávka, která může býti vymáhána ze jmění dlužníkovy.

»Exekuce hrozí«, je-li objektivně nebezpečí, že bude zavedena, a ví-li dlužník o tomto nebezpečí.

V subjektivním směru nevyžaduje skutková podstata přečinu Šu 1 zákona, aby pachatel byl známa výše pohledávky věřitelovy.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1925, Zm II 410/24).

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského osudu v Novém Jičíně ze dne 8. února 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem maření exekuce podle Šu 1 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Pochybeny jsou vývody zmateční stížnosti po stránce věcné. Stěžovatel je na scestí, míně, že tu není skutkové podstaty činu, z něhož jest viněn, jelikož tu prý není pohledávky, nýbrž toliko tvrzený nárok na náhradu škody, pochybný a neurčitý nejen co do výše, nýbrž též co do důvodu. Nemůže podle zjištění rozsudku především býti řeči o tom, že tu jde jen o nárok tvrzený a co do důvodů pochybný. Stačí poukázati na právoplatný rozsudek porotního soudu, jenž důvod onoho nároku, t. j. těžké poškození odpůrcovo u překročení mezí přípustné sebeobraný zjišťuje, čímž vázán jest ve smyslu Šu 268 c. ř. s. i civilní soud. Spornost výše nároku však nevylučuje, že stěžovateli nehrozí po zjištění jeho výše exekuce. Věřitelem ve smyslu zákona o maření exekuce jest, komu

přísluší proti jiné osobě, dlužníkovi, pohledávka, která může býti vymáhána ze jmění dlužníkovy. Že by výše její musila býti již známa, zákon nevyžaduje. Exekuce hrozí, je-li objektivně nebezpečí, že bude zavedena, a ví-li dlužník o tomto nebezpečí. Jest tedy úplně lhostejno, zdali nebezpečí to hrozí bezprostředně, či závisí-li zahájení exekuce teprve na provedení sporu o výši nároku. Nezáleží také na tom, zda jde o nárok povahy obligační, či věcné či o nárok ze zákona. Neboť tendence zákona, chrániti veškeré věřitele před mařením exekuce, nepřipouští vyloučení jednotlivých skupin věřitelů vzhledem k právnímu důvodu jejich pohledávek. Namítá-li zmateční stížnost dále, že tu není skutkové podstaty ani po stránce subjektivní, jelikož stěžovatel, byv si vědom toho, že jednal v sebeobraně, neočekával, že poškozený bude moci proti němu činiti důvodné nároky na náhradu škody z poškození na těle, tím méně pak očekával, že tento nárok přesáhne značnou částku, takže nemohl ani tušiti, že by postoupením nemovitosti mohlo býti uspokojení nároku toho zmařeno nebo stíženo, zvláště když po postoupení zůstaly ještě postačitelne prostředky, by uspokojil oprávněný nárok K-ův, odpovídající jeho zranění, neprovádí tím zákonu hovícím způsobem hmotněprávního zmatku čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., nevycházejíc v rozporu se zásadou Šu 288 čís. 3 tr. ř. ze zjištění rozsudkového, že obžalovaný dopustil se žalobního činu v úmyslu, by tím uspokojení nároku K-ova zmařil. Ke skutkové povaze přečinu podle Šu 1 zákona o maření exekuce se také nevyžaduje po stránce subjektivní, by stěžovateli byla výše pohledávky věřitelovy známa. Okolnost ta by mohla ovšem míti význam pro řešení otázky, zdali pachatel zamýšlel škodu v určité výši, zda si byl vědom výše škody, která z jeho jednání nastane. Než otázka ta jest pro rozhodnutí, zdali čin dlužno podřaditi skutkové podstatě přečinu Šu 1 zák. o maření exekuce nerozhodnou, jelikož výše škody jest toliko objektivní známkou skutkové povahy tohoto přečinu, a stačí, jak shora doličeno, úmysl, zmařiti určitý způsob exekuce.

Čís. 1869.

Spolupachatelství při zločinu veřejného násilí podle Šu 81 tr. zák.

Je-li činnost jednoho spolupachatele s činností druhých spjata pojátkem záměrnosti, takže u všech jde o vědomé, týmž zlým úmyslem nesené spolupůsobení při témže násilném a výhružném jednání, zodpovídá spolupachatel nejen za celkový čin, nýbrž i za jednotlivé počiny svých společníků.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1925, Zm I 476/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 14. září 1923, pokud jím byl obžalovaný Karel T. uznán vinným přestupkem §§ 312 a 314 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Obžaloba spatřovala zločin podle § 81 tr. zák. obžalovanému Karlu T-ovi za vinu kladený, v tom, že dne 1. listopadu 1922 v D. se spolu-